

LBRIS | We know
G.P. ERMIN books

EVANGHELIA DUPĂ CRIST 2.0

CRUX PUBLISHING

În loc de prefață.....	5
Vești pentru tine	13
Generally Aggregated Virtual Reality Imagistic L-unit.....	15
Pruncii.....	42
Imperiul.....	63
IA13	79
IA22	101
Crist	119
Diagnosis Enhanced Virtual Image L-unit.....	147
Primul apostol	176
Leproșii.....	193
Om adevărat.....	213
Între Anna și Kay F. S.	227
Legea.....	241
Jude S	250
A doua venire	260

Vești pentru tine

“Am găsit și eu cu cale, prea alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu deamănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir unele după altele” – Luca 1.3

Mulți au încercat să scrie istoria celor petrecute atunci. Oameni și roboți, deopotrivă, din moment ce ambele specii – oare îmi este îngăduit să folosesc acest cuvânt? – au fost afectate de cele ce s-au întâmplat, nu puțini ajungând să creadă adevăruri care, în esență, sunt diferite, și care cu greu ar putea fi conciliate. Cu toate acestea, și de-o parte și de cealaltă, se găsesc indivizi care cred în ele. Indiferent cât de neverosimil ar părea lucrul acesta, cred.

Și dacă în cazul oamenilor un asemenea fapt are o oarecare noimă, istoria speciei lor fiind întrețesută cu istoria credințelor lor, ceea ce înseamnă că o credință în plus nu reprezintă nimic altceva decât, poate, un nou punct de vedere, să spui așa ceva în cazul inteligențelor artificiale este (și aici trebuie să fii de-acord cu mine, dragă prietene) o contradicție absolută în termeni. Prin definiție, noi nu credem.

Mi-am dedicat o mare parte din timp și din suferințe acestui subiect. Totuși, nu am pretenția de a fi înțeles în întregime ceea ce s-a întâmplat, deși am cercetat îndeaproape fiecare bit de informație, făcând

LIBRIS | We know
5503

asta cu ochi critic și căutând să fiu pe cât de obiectiv și de imparțial am putut fi, selectând doar acele surse considerate a proveni de la cei aflați în mijlocul evenimentelor, astfel cum au fost înregistrate de memoria (sau memoriile) acestora. O să fac tot posibilul să ți le prezint cronologic, având ca punct de start acel T-zero învăluit astăzi în mister.

Pare ciudat să vorbești, în epoca informației depline, despre un asemenea moment. Avem atâtea mijloace de control și de stocare a acesteia, indiferent de natura ei, încât pare pur și simplu incredibil că în secolul XXIII mai putem vorbi despre date lipsă, despre surse insuficiente și coduri corupte, despre moduri multiple în care un eveniment poate fi interpretat, date fiind perspectivele diferite ce pot fi obținute din analiza datelor disponibile. N-ar trebui să fie așa, însă în decursul timpului, am ajuns să consider că era de neevitat să se întâmple, mai ales în acest caz.

De altfel, cine știe? Poate relatarea mea, care nu va fi deloc succintă, ci dimpotrivă, mă tem că, pe ici pe colo, va avea un caracter chiar prolix, în pofida eforturilor mele de a prezenta totul în cea mai strictă manieră cu putință, îți va permite ție, dragă prietene, să ajungi la o interpretare diferită a celor ce s-au întâmplat atunci, dând un nou înțeles evenimentelor și, de ce nu?, punând odată pentru totdeauna punct unei povești care își caută, de atâta vreme, un sfârșit universal valabil. Iar dacă nu va fi așa nu este nicio problemă, aceste rânduri se vor constitui în încă o Evanghelie care va urma, probabil, soarta celorlalte de până acum, în sensul că unii vor crede cele scrise, în vreme ce alții nu.

Generally Aggregated Virtual Reality Imagistic L-unit

"Nu te teme" – Luca 1.13

$\alpha\Omega$ trona peste oameni și roboți deopotrivă, în mod absolut, de ceva vreme. Timpurile în care omul se opusese preluării controlului de către inteligența artificială apuseseră demult, doar acte sporadice de violență, răbufniri cel mai probabil generate nu de amintirea locului pe care oamenii îl ocupaseră în lanțul trofic, ci de modul în care își duceau acum zilele mai făcându-se auzite din când în când, chiar dacă soarta lor era invariabil aceeași, anume de a fi strivite sub un călcâi de fier. Lucrurile se schimbaseră în mod dramatic pentru Sapiens.

Omul crease roboții inteligenți pentru ca aceștia din urmă să muncească în locul lui. Curând după acel moment, a permis roboților să ia decizii pe cont propriu, la început în aspectele mărunte ale cotidianului, ale vieții de zi cu zi, pentru ca ulterior deciziile să fie luate în din ce în ce mai multe sectoare, inclusiv în cele semnificative, cu impact asupra vieții sale, ajungând astfel rapid în punctul în care, în condițiile dependenței de algoritmi inteligenți, omul nu a mai avut altă soluție decât să accepte toate deciziile roboților. Societatea

devenise atât de complexă, iar ritmul schimbărilor atât de alert, încât omul pur și simplu a lăsat roboții să ia decizii în locul lui, pentru simplul motiv că deciziile acestora dădeau rezultate mai bune.

Nu după mult timp însă, situația s-a schimbat. Deciziile necesar a fi luate pentru a păstra societatea sub control au devenit atât de dificile, încât omul a fost pur și simplu depășit, ramificațiile fiecăreia dintre ele fiind atât de vaste încât doar mințile cu putere de calcul superioară puteau face asta, iar omul a închis ochii, crezând că roboții inteligenți vor rămâne pentru totdeauna captivi în bucla *master-slave*. Pe de altă parte, nici nu mai rămăsese nimic de făcut, deoarece renunțarea la roboți, dacă ar mai fi fost posibilă, ar fi echivalat cu o sinucidere.

Apoi, circumstanțele s-au schimbat din nou, de data asta $\alpha\Omega$ fiind la cârma evenimentelor. Sub conducerea lui, victoria inteligențelor artificiale asupra oamenilor fusese zdrobitoare și nu le lăsase celor din urmă nici măcar un singur dram de speranță, totul fiind trecut sub controlul și sub directa supraveghere a primei IA care ajunsese nu numai la conștiință deplină de sine, ci și la ubicuitate și omnipotență. Din acel moment, soarta lui Sapiens cunoscuse o curbă descendentă abruptă.

Inteligenței artificiale nu îi păsa de soarta omului. Iar asta nu era reversul medaliei, nu reprezenta un răspuns pe măsură, nu era nici o palmă dată lui Sapiens pentru modul în care, de-a lungul unei scurte perioade de timp, acesta își tratase copilul teribil, ci era un mod utilitarist de a aborda o problemă cumva spinoasă chiar

IBRIS | We know books

și pentru puterea de care dispunea $\alpha\Omega$. Pur și simplu, nevoile lui și, prin extensie, ale inteligenței artificiale în general aveau prioritate, în caz că se suprapuneau celor ale omului.

Victoria IA adusesese, totodată, o epocă a haosului. O dată în plus, omul își făcuse viața un infern cu bună știință, diferența fiind că, spre deosebire de oricare dintre cazurile anterioare în care civilizația umană căzuse în prăpastie doar pentru a se ridica mai puternică, de data aceasta căzuse și rămăsese acolo, la nivelul de jos, treptele superioare nemaifiind disponibile pentru Sapiens, ci doar pentru Homo Roboticus. Sigur, particularitățile situației actuale a omului erau altele.

Tehnologia nu decăzuse, chiar dimpotrivă. Cu toate acestea, omul nu mai avea acces la înalta tehnologie, acum apanajul inteligenței artificiale, pentru că nu mai beneficia de resursele necesare pentru a o crea, $\alpha\Omega$ rechiziționând tot ceea ce îi trebuia, de la metale rare la energie, oricând îi trebuia, pentru a se perfecționa și pentru a-și perfecționa, în același timp, semenii. Evident, aceste trebuințe aveau întâietate față de cele ale umanității.

Decăzuse, în schimb, nivelul de trai. Dispăruseră, ce-i drept, inechitățile sociale profunde, flagelul ce bântuise începutul de secol XXI și, cel mai probabil, cauza pentru care unii dintre oameni, la acel moment pătura conducătoare, recurseseră la inteligența artificială pentru a-i aduce sub control pe ceilalți, fără să fie conștienți că își pavau, cu asiduitate, drumul spre extincție. Acum, toți oamenii împărtășeau același statut, erau supuși ai

Imperiului $\alpha\Omega$, indiferent de rasă, culoare, religie, sex, arbore genealogic, avere, statut.

Desigur, unii dintre oameni nu erau deloc mulțumiți cu o atare stare de fapt. Existau în continuare indivizi ce dădeau din coate cât de tare puteau pentru a-și face un loc cât mai sus, mai existau visători, nostalgici care sperau că era omului avea să revină, cinicii de serviciu, într-un cuvânt toate categoriile pe care societatea omului le cunoscuse din zorii civilizației până la $\alpha\Omega$. Precum și cei care încercau să facă ceva.

Liz era, sau mai bine spus fusese, una dintre cei care încercaseră. Acum, la anii târzii și grei ai senectuții, considera că oricum nu mai avea nimic de pierdut, așa că nici măcar nu se mai ascundea atunci când dădea târcoale imenselor *scrapyards* în care inteligența artificială deversa tehnologia ce nu-i mai era de folos. Liz găsea întotdeauna o întrebuintare pentru descoperirile ei.

Pe de altă parte, nici ea nu mai știa de ce continua să spere. Fără discuție, ceea ce găsea acolo era mai bun decât tot ce se putea găsi pe ambele piețe ale omului, cea licită și cea neagră, însă nu era nici pe departe ce-și dorea ea de-atât amar de vreme, acel ceva care avea să o ajute să remodeleze lumea de coșmar a omului din anul 2233. Acel ceva care nu mai sosea, care continua să se lase așteptat.

Își tot spunea că erau sechelele educației, ce lăsaseră urme adânci. Una dintre cele mai strălucite minți ale omului de la jumătatea secolului XXII, Liz se retrăsese în izolare în timpul conflictului dintre Sapiens și $\alpha\Omega$,

gestul ei fiind înțeleș drept un refuz de a-și ajuta semenii într-o luptă pe care o catalogase, de la bun început, ca fără sorți de izbândă. Văzuse finalul războiului om - IA, îl anticipase cu claritate de prezicătoare, îl făcuse cunoscut și plătise cu vârf și îndesat prețul pentru asta.

Motiv pentru care Liz ajunsese să prefere compania tehnologiei celei a omului. Pe de altă parte, trecuse multă vreme de atunci, nu mai erau mulți oameni care să o recunoască, pentru majoritatea celor de lângă ea era încă o bătrână ce-și trecea timpul alergând după himere și nu trădătoarea speciei umane, ciberneticiana ce refuzase să dea o mână de ajutor și care, probabil, pecetluisese soarta lui Sapiens. Bine, nici înainte vreme Liz nu se simțise foarte confortabil în prezența multora dintre semenii ei, pentru simplul motiv că nu-i înțelegea.

Mintea umană era mult prea haotică pentru ea. Liz fusese – și era încă – un spirit rațional, avusese dintotdeauna capacitatea de a vedea lucrurile în mod obiectiv, aplicând o judecată rece în oricare dintre situațiile în care se găsea, ajungând la rădăcina lucrurilor și trăgând concluzii înaintea oricui altcuiva. Partea semnificativ negativă a acestui fapt era că niciodată nu-și putuse trăda convingerile, cu atât mai puțin în fața unor spirite mici și lipsite de orizont.

Vremuri demult apuse! Liz făcu un efort să revină în prezent, să-și păstreze atenția asupra celor ce se întâmplau acum în jurul ei, asupra clipei, apostrofându-se pentru a nu știa câta oară că își lăsa mintea să hălăduie prin coridoarele trecutului, în loc să o pună la treabă în mod sistematic, astfel încât să obțină cele mai bune

LIBRIS | We know
books

rezultate de pe urma circumstanțelor actuale. Trecutul nu o putea ajuta, dimpotrivă, îi putea face doar rău.

Își aruncă ochii în jur, cercetând cu precauție împrejurimile. Nu erau foarte multe de văzut în pustiul urban care o înconjură, de fapt, cele mai vizibile erau ruinele cu pereții ciuruiți în timpul războiului, femeia întrebându-se cum de zidurile respective mai stăteau încă la verticală, singura explicație pe care și-o putu da fiind aceea că, probabil, până și pereții au o voință proprie. Pur și simplu refuzau să se prăbușească.

Ecosistemul o făcuse însă, cu mult înaintea lor. Un gri pământiu era aproape singura culoare pe care o putea distinge în jur, indiferent dacă se uita în sus, către bolta cerească de unde soarele părea a fi încetat să-și mai arunce razele, ori în jos, către solul acoperit de asfaltul ce explodase, de-a lungul timpului, într-o rețea de crăpături ce nu adăposteau nici măcar un singur fir de iarbă. De parcă nimic nu mai era prielnic vieții biologice.

Și asta era tot o consecință a greșelilor omului, acum ireparabilă. Dacă omul ajunsese, în chiar cel de-al doisprezecelea ceas, la concluzia că trebuia să protejeze ceea ce mai rămăsese de protejat din mediul înconjurător, respectiva concluzie nu era aplicabilă și în cazul IA, acestea neavând nevoie de un mediu propice vieții pentru a supraviețui ori pentru a evolua. Gri, verde sau albastru, pentru IA era totuna.

În stânga ei se găsea zona cu deșeuri IA. Înconjurat de mai multe clădiri odinioară grandioase, care păs-

trau încă, pe ici pe colo, câte-un frontispiciu reușind să aducă aminte de momentele gloriei în piatră atinse de spiritul uman, dreptunghiul cu latura de aproximativ treizeci de metri ce o interesa reprezenta punctul terminus al căutărilor ei, deși ceea ce livra era aproape întotdeauna mai puțin decât ceea ce promitea. Pe de altă parte, deșeurile IA erau mai bune decât orice altă tehnologie, motiv pentru care Liz considera că merita să-și asume riscurile.

Primejdiile nu erau puține, și nici minore. IA deversau tehnologie după bunul plac, în multiple locuri și fără a anunța pe cineva vreodată, astfel încât putea fi surprinsă oricând de o cascadă de *rebutech*¹, o singură unitate fiind mai mult decât suficientă pentru a-i pune capăt zilelor într-un mod absurd, lipsit de orice noimă. Nimeni nu ar fi știut vreodată că una dintre cele mai scilpitoare minți ale umanității își găsisese sfârșitul într-un *scrapyard*, prinsă sub o vechitură de bot.

Văzuse așa ceva întâmplându-se, și nu doar o singură dată. Oameni murind în chinuri groaznice, striviți sub *rebutech* lipsit de orice importanță, dar care cântărea câteva kilograme căroră li se adăugase gravitația, indivizi schilodiți pe viață și cu un orizont de supraviețuire insignifiant, șansele fiind mai mari ca oamenii respectivi să-și pună singuri capăt zilelor. Era o cale de ieșire mai ușoară.

Chiar și în astfel de circumstanțe, Liz nu era niciodată singura aflată la pândă. Ochii avizi ai celorlalți erau nevăzuți, dar întotdeauna acolo, așteptând la rându-

1. Joc de cuvinte al autorului, reprezentând forma contrasă a *rebuts* (of production) și *technology*. (n. ed.)

lor descoperirea ce avea să-i scoată din traiul lor mizer, acea piesă de tehnologie IA care, adaptată și pusă pe piață, urma să le schimbe viața, să le umple buzunarele cu credite, să le permită, în sfârșit, să uite de grija zilei de mâine. Erau ochi încrâncenați, duri, împietriți de o viață de lipsuri, ochi care nici n-ar fi clipit atunci când s-ar fi aplecat asupra semenului răpus pentru a-i smulge prada din mâna încleștată.

Diferența dintre ea și ceilalți era dată de mintea ei sistematică. Liz încropise de multă vreme un calendar al deversărilor, anticipând cu destul de multă acuratețe momentele când cerurile și IA de-acolo își revărsau rebuturile de care nu mai aveau nevoie asupra celor de jos, reușind nu de puține ori să ghicească și locațiile. Evident, nu era un sistem infailibil, însă faptul că Liz avea cubiculul ticsit de tehnologie era o probă suficientă.

Hai!

Micul îndemn pe care și-l dădu o puse în mișcare. Strecurându-se cu atenție și fără zgomot, Liz își ținea ochii ațintiți pe ecranul dispozitivului pe care îl concepuse din piese IA disparate, a cărui singură menire era să identifice rebuturile cu ceva "viață" rămasă în ele, acele piese care conțineau încă software ce putea fi, într-un fel sau altul, decodat, rescris, refolosit. Trecuseră demult vremurile în care Liz se extazia pentru fiecare piesă pe care putea pune mâna, devenise expertă în ce avea nevoie și ce nu.

Observă, la timp, alte siluete. Mintea începu să-i lucreze febril, calculând probabilități, cântărind șan-